

Bratři a sestry,

Izrael v babylonském zajetí je na pokraji zkázy. Duchovně prakticky již na dně. Z lidského pohledu se tu nedá už nic očekávat.

A přece se ještě cosi zásadního stane. Na proroku Ezechielovi spočine Hospodinova ruka. A Bůh ho vyvede na pláň plnou kostí. Bezútěšný obraz Božího lidu. Ano, takové scénérii je Izrael podoben. Takové to s ním je. Jen se podívej, lidský synu. Suché kosti, hory mrtvol, navíc nepohřbených, tak jak se to přece v Božím lidu má dít. Obraz prokletí a zatracení. Ale vždyť tohle prorok musel dávno tušit! Hospodin mu nedává na vědomí nic nového! Ví to totiž sami Izraelci: „Naše kosti uschly, zanikla naše naděje, jsme ztraceni...”

Jenže Pán Bůh to s Izraelem ještě nezabalil. Proto je prorokovi zjeven ten jistě dávno tušený obraz zkázy, aby se po spočinutí ruky Hospodinovy a jeho vyvedení na tu mrtvou pláň - otevřela Boží ústa. A nad tímto polem smrti zazní otázka: Lidský synu, mohou tyto kosti ožít?

Co na to má prorok odpovědět? Jak bychom asi odpověděli my? Možná bychom řekli: Hospodine, určitě nemohou, to je přece konec. Jak můžou vysušené lidské ostatky znovu povstat k životu? Nebo bychom třeba nadšeně vyhrkli: No jasně Hospodine, že můžou, vždyť ty můžeš všechno! Haleluja! Pro tebe nic není nemožné! Tohle často i my vyslovujeme. Jen jestli tomu opravdu věříme....

Prorok odpoví jinak. „Panovníku Hospodine, ty to víš...”

Já, ubohý člověk to nevím, jak bych mohl. Ale ty to víš. To je jeho vyznání. Když on jako pouhý člověk neví, stačí mu vědět a vyslovit to, že Bůh ví ...

A Ezechiel dostane úkol. Úkol prorokovat nad suchými kostmi. A během toho prorokování, že suché kosti se potáhnou masem a oživnou duchem – se právě tohle začne v tom vidění taky dít.

Nejprve začíná vše obrůstat masem, ale duch tam ještě není. To přichází jako druhá fáze. Suché kosti ožívají a je z nich veliké vojsko... Nejen tedy kosti znova pokryté masem a šlachami ale taky duch, který staví na nohy. Ale na scénu se nevracejí jen živé lidské bytosti, ale rovnou celá armáda...

Ne, prorok neví, ale Bůh ví, a to je jeho naděje. A v této naději smí zahlédnout budoucí obnovu tam, kde je dávno jenom mrtvý klid. Zaslíbení nového těla a

nového Ducha, prostě nového života tam, kde je jenom zánik ... Nejen život biologický, ale život obdařený duchem. Nejen nový život lidí, ale život v síle a moci.

Podobenství o údolí suchých kostí je známým biblickým obrazem. Až moc rozumíme. Kdy spatřujeme to mrtvé údolí my? Je to snad pohled do vnitřka našich kostelů? Je to snad pohled do sborů, které jsou na zavření kvůli ubývajícimu počtu členů a nedostatku peněz? Je tohle ten bezútěšný obraz zkázy? Možná taky. Může se podle našich vnitrocírkevních měřítek mrtvý sbor nadechnout k novému životu? Panovníku Hospodine – ty to víš... Bůh ví a já jenom věřím a doufám, že i pro malé a nepatrné společenství, které však přece jen úplně neztratilo naději a otvírá se Božímu působení platí, že se tam ještě mohou dít věci. Může to začít třeba jen malou modlitební skupinkou.

Proč ale zůstat jenom v oblasti jedné jediné církve? Jak jsme na tom my jako celá křesťanská civilizace? Na biblických hodinách čteme Skutky apoštolské. A jsme často překvapeni zvláštní výjimečností té doby. Evangelium si razí cestu světem a ani pronásledování ho nezastaví. Kristus získává nové učedníky i v oblastech, kde by to málokdo čekal. A průvodním jevem Božího působení a působení Ducha je radost. Ne, není tam všechno jenom krásné. Ale vnímáte, jak tam vane čerstvý vítr Boží lásky a její oheň. Je to důsledek seslání Ducha svatého ustrašeným a uzavřeným učedníkům o letnicích.

Naše civilizace, ať už křesťanská nebo jiná, je dnes často bezduchá. Místo aby se otevírala Bohu a jeho jednání, chrastí zbraněmi. Někteří vyhrožují jadernou apokalypsou. Státisíce mrtvých mladých mužů i civilistů. Nové ploty na hranicích států. Sledování vlastních zájmů na úkor druhých. Pyšní a samolibí vládcí si chtějí dělit svět. Imperiální choutky minulých staletí ožívají, A i když je to někdy doprovázeno slovy o Boží prozřetelnosti - je to kult smrti.

Lidský synu, mohou tyto kosti ožít? Panovníku Hospodine, ty to víš. A Ezechiél z příkazu Božího prorokuje: Toto praví Panovník Hospodin: „Hle, já otevřu vaše hroby a vyvedu vás z vašich hrobů, můj lide a přivedu vás zpět do Izraelské země. A vložím do vás svého Ducha a oživnete ...“

Ezechiél prorokuje nad polem plným vysušených mrtvol – a dostane se mu zaslíbení obnovy. Starocírkevní otec Hieronymus se domnívá, že prorok musel při zdeptaném lidu spatřovat alespoň minimální víru, že by snad ještě nemusel být úplný konec všemu. Alespoň minimální víru ve vzkříšení k novému životu ...

To proroctví si smíme přivlastnit. Ta naděje patří i nám. A smíme i uprostřed mnohé zkázy spatřovat právě taky znamení naděje, třeba jen drobná. Nejen vojenská mašinerie, která život ničí, ale taky lidé, kteří bolest tlumí a druhým jsou posilou a povzbuzením. Nejen rétorika nenávisti, ale taky jazyky lásky a vůle k odpuštění a smíření. Nejen devastace přírody, ale taky snaha ji chránit. Nejen strach a rezignace, ale taky smělost a odvaha.

Tu mrtvolnost spatřuji i sám na sobě. I já si někdy připadám jako ta vysušená a pohozená kost. I já potřebuji obnovu Božím Duchem. Ptám se, zdali může obživnout i ta suchá kost, kterou jsem já sám. Panovníku Hospodine – ty to víš ...

Jsou dny, kdy cítíme radost a naplnění života. Radost se společenství a ze služby. A jindy podléháme únavě, možná se nám zdá, že jde všechno jen ze setrvačnosti a ze zvyku, že se naše vyznání podobá naučeným formulacím. Právě tehdy ale důvěřujme, že Bůh připravuje obnovu svým Duchem. Že má moc postavit na nohy a navrátit radost. Navrátit jazyk živé víry, naděje a lásky i sílu k dobrým činům. Amen.

Modlitba: Pane Bože, někdy připomínáme mrtvoly. Víme o časech, kdy jsou naše životy spíše přežíváním. Prosíme tě, sešli svého Ducha, který s námi pohne a dá novou sílu ke službě a svědectví. Amen.